

на западъ, като закъснѣлъ пѣтникъ. Натежалитѣ отъ снѣга вейки на дърветата не мърдаха. Бѣше тихо.

По едно време отдолу се зададе нѣщо. Пристѣпяше леко и бързо. Познахъ го — лисица. Вдигнахъ пушката, прецелихъ се, почакахъ да понаближи и данъ! — изпразднихъ ѝ двата калама. Гърмътъ се понесе съ страшна сила изъ дола, вдигна се нагоре, удари се въ Суши Кутелъ, и екътъ му се обади откъмъ Пепелашъ. Кога се раздигна турмата — лисицата лежи просната на снѣга. Спуснахъ се да я взема, ала когато я наближихъ, тя изведнажъ се обърна, изправи се на преднитѣ си крака и се озъби насреща ми: иска да хапе. Нѣма да повѣрвате, като кльохкаше зъби — огънь всичаше. Кой знае какъ, въ бързината не се сътихъ да взема да я рѣгамъ съ цевъта на пушката въ устата, докато я отбавя, ами радостенъ, взехъ, че я изребчихъ веднажъ съ кондака

на пушката. Трѣбва съ голѣма сила да съмъ замахналъ и съмъ ударилъ и земята, че пушката ми изпращѣ и се счупи въ срѣдата, при чакмака. Брее! Ядосахъ се много. Взехъ товава, че съ цевъта рѣгнахъ лисицата въ устата, скочихъ върху нея

единъ два пѣти и тя умрѣ. После я уловихъ за краката и я повлѣкохъ къмъ къщи. Ама отъ време на време поглеждахъ надире, да не се е престорила на умрѣла и да ме ухапе. Наближихъ, но не посмѣхъ да влѣза у дома съ счупената пушка. Видѣхъ, че свѣти у бай Колюви и влѣзохъ у тѣхъ. Оставихъ лисицата задъ вратата и седнахъ до огнището да се посгрѣя. Децата се струпаха да я гледатъ. Гледъ я

и бай Колю и чана Колювица, па седнаха край мене да имъ разправя, кжде и какъ съмъ я убилъ. Га по едно време едното дете като писна и се хвърли въ скута на майка си. Обърнахме се: лисицата се съжи-

